

taelse igaa; thi forelægger man en Lov til Thingets Dom og Beslutning, ser jeg ikke bedre, end at man saa ogsaa maa se at forsvare denne Lov og det Skridt, man har gjort, over for dette Thing. Jeg forstaar derfor ikke, at den ærede Minister ikke vil indlade sig paa Forsvar af sin Hændeaaelse her, medmindre man dert vil se en Slags Erkjendelse, maasse for Ministeren selv mindre vilkaarlig Erkendelse af, at han og Ministeriet i det Hele i denne Sag fra Først af ere gaaede meget videre, end de selv nu se sig i Stand til at forsvare, og som saadan accepterer jeg Ministerens Løshed. Jeg ser ikke rettere; det kan ikke forstaas paa anden Maade, saa meget mindre, som denne Henvisning, der fra den ærede Minister fandt Sted med Hensyn til Rigsretten, ikke slaar til med Hensyn til alle de politiske Betragtninger, der fra vor Side gjordes gjældende mod Loven. Det er ikke Rigsrettens Sag, den skal kun bestemme Retspørgsmaalet, Ansvar til Erstatning eller Straf, men det egentlige politiske Ansvar ligger det selvfølgelig ikke hos Rigsretten at paadømme, men det paadømmes her i Thinget. At den ærede Minister skulde være kommen saa vidt, at han aldeles ikke tillægger dette Things Dom politisk Betydning, er aldeles uantageligt. Hvis jeg vilde sige, at det var antageligt, vilde det være at bestynde Ministeriet for en Usømmelighed, som jeg ikke er berettiget til at bestynde noget Ministerium for; det er umuligt. Det skrider ogsaa ind, at den ærede Minister forelægger denne Lov og erklærer, at den er forelagt til Beslutning, thi dette kan kun forstaas som en Erkjendelse fra Ministeriet af, at det er gaaet langt videre, end det paa nogen Maade er i Stand til at forsvare. Imidlertid, der var dag Punkter, og deri ligger atter et Bevis for det Samme, der drev den ærede Minister ud af den mere resignerede Stilling, han søgte at forsvare. — Der var i det Mindste et enkelt Punkt, hvor han søgte at forsvare sig mod en Anklage, mod den Anklage, med velberaad Du at have tilbragt Situationen af 12te April. Den ærede Minister erklærede her, at han havde havt til Hensigt at indbringe her i Thinget en midlertidig Bevillingslov, men at Grunden til, at han ikke havde indbragt den, var det Indtryk, han havde faaet, og den Stemning, han var kommen i, (Modsigelse af Conseilspræsidenten), som Følge af Thingets Afslutning her af Forhandlingerne. — Ja, som jeg hører, accepterer den ærede Mini-

ster ikke Udtrykket „Stemming“. Den ærede Minister søgte igaa at bevise, at han deri maatte se en Negtelse fra Thingets Side af overhovedet at ville forhandle med dette Ministerium; men det er klart, at en saadan Negtelse fra Thingets Side af at ville forhandle med et Ministerium ligger ikke i en Beslutning fra Thingets Side, hvorigjennem det afstæker sig selv Ordet i en Sag, navnlig da Ministeren ikke havde begjært Ordet, og Thinget altsaa ikke kunde vide, at han overhovedet ønskede at tage Ordet, thi efter den Stilling, den ærede Minister tidligere havde taget til Forhandlingerne med dette Thing, vare vi vante til, at f. Ex. Finantsloven kunde gaa taust fra hans Side endogsaa gennem 3die Behandling til Landstinget. I det Mindste har der tidligere været Tilfælde, hvor den ærede Minister har ment, at det var overflødig at sige et eneste Ord for at bringe sin Mening til Anerkjendelse, og det Samme var Tilfældet i Fælledsudvalget, som der er gjort opmærksom paa her i Salen, i hvilket den ærede Minister ligeledes fandt det overflødig at blande sig i Forhandlingerne. Da vi altsaa ikke saae den ærede Minister indtegnat blandt de Tælere, der bleve oplæste, ser jeg ikke, hvorledes Nogen af os kunde formode, at det var den ærede Ministers Hensigt at tale, og derfor ser jeg ikke rettere, end at Afslutningen i Thinget ikke kunde opfattes paa den Maade, den ærede Minister mente. Den ærede Minister evindrer vist ogsaa, at han først forlangte Ordet, da Afslutningsbegjæringen var oplæst, og først i Henhold til en Opfordring af det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 3die Valgtreds (Dinesen), men at en saadan Opfordring maatte forandre den politiske Situation i den Grad, kunde Ingen af os formode. Saa meget er imidlertid vist, at selv om den ærede Minister var kommen til det Resultat: Thinget vil idag ikke forhandle mere med mig om denne Sag, ser jeg ikke med hvilket Skin af Ret han deraf kunde slutte: Det vil overhovedet ikke forhandle, ikke engang naar et midlertidigt Finantslovforlag kommer for. Jeg vil sige: Nei, den ærede Minister var ikke berettiget til at slutte, som han har gjort; han kunde dog maasse slutte, at den Dag vilde Thinget ikke forhandle, men til Mere var han sikkert ikke berettiget. Den ærede Minister kunde maasse sige, at man vilde slutte denne Sag, Thinget vilde ikke mere forhandle dette Mars Finantslov, efter den Maade, jeg har stillet mig paa, anser Thinget det